

Krisztinavárosi Harangszó



A KRISZTINAVÁROSI PLÉBÁNIA LAPJA

110. SZÁM

2025. KARÁCSONY

„Ti vagytok a föld sója” (Mt 5,13)

Ahogy évről évre a társadalom egyre jobban elfordul az isteni értékektől és profán tartalmat társít a karácsony ünnepéhez, úgy nekünk, keresztényeknek is egyre nehezebb megélnünk az ünnep sokszínűségét és annak gazdagságát:

– miközben azt valljuk, hogy nem a kézzel fogható ajándékok különlegessége a fontos, hiszen azok Isten legfőbb ajándékára, a Megváltó személyére és az irántunk való szeretetére kell, hogy irányítsák figyelmünket; valójában aránytalanul sok időt fordítunk azok beszerzésére vagy elkészítésére;

– miközben azt valljuk, hogy lelkünk táplálására és ápolására legalább ugyanannyi időt érdemes fordítanunk, mint amennyit a testünkről való gondoskodásra fordítunk, valójában a több fogásos étkezés előteremtése és elfogyasztása mellett alig tudunk időt szakítani lelki életünk gondozására;

– miközben az ünnep alkalmával alaposan felmérjük a lehetőségeket, hogy honnan tudnánk jó minőségű alapanyaghoz hozzájutni a finom ételek elkészítéséhez, valójában megelégszünk azzal a minimális eredménnyel, hogy elvégezzük a szentgyónásunkat és időben odaérjünk a szentmisére.



És a sort még sok mindennel lehetne folytatni, amin keresztül rádöbbenünk, hogy az isteni értékek elhanyagolásáért nem is annyira a társadalom a felelős.

Azonban ez a jelenség nem új keletű, hisz annak idején, amikor Betlehemben Mária és József nem talált olyan családot, aki befogadta volna őket, hogy legalább születendő gyermeküknek emberhez méltó körülményeket tudjanak biztosítani, a város

lakói bizonyára meg voltak győződve, hogy az ő életük rendben van, legalábbis ami az isteni értékrend szerinti életvitelüket illeti.

Idei karácsonyi ünnepünk sok mindenben lehet hasonló, de ugyanakkor merőben különbözhet is a korábbi éveketől. Ez nagy mértékben azon múlik, hogy személy szerint mi, egyes keresztények karácsony ünnepéből milyen üzenetet olvasunk ki. Miközben elcsodálkozunk egyes társadalmi megnyilvánulásokon az ünneppel kapcsolatban, nézzünk magunkba, hogy általunk a társadalom, amelyben élünk, mit találhat olyannak az értékrendünk szerinti életvitelünkben, hogy az elgondolkodtassa őket?! Ahogy Isten sem arra várt, hogy a világ „önmagától megjavuljon”, hanem közénk jött, és emberként élte meg a szeretetet úgy, ahogy teremtésünktől fogva meg vagyunk erre hívva, úgy nekünk, krisztusi tanítványoknak, mint ennek a földnek a sójának kell jelen lennünk a világban.

Áldott karácsonyi ünnepet kívánok:

*Tampu-Ababei József
plébános*

Láncszemek közösségünk életéből

„Így sátorozik hát köztünk az Isten Fia vándorutunkon, világban való zarándoklásunk idején. Sátora az embersége, amellyel Mária méhében egyesült.”

(Jelenits István atya: Élet és Evangélium)

Eljött újra advent ideje. Megpróbálunk lelassulni, befelé fordulni, ugyanakkor mások felé nyitottabbá válni. A testileg, lelkileg gyengélkedők, szűkölködők felé jobban odafordulni. Mindehhez nagy segítség lehet a közösség. Ötleteket, lehetőségeket ad, és biztos háttérrel, arra, hogy szolgáljunk. Tegyük fel magunknak a kérdést: szolgálunk-e annyit a közösség javára, amennyi Isten által adott erőnkől, adományainkból kitelne? Ez a kérdés mindig izgat engem. Hadd idézzem Várszegi Asztrik egykori pannonhalmi főapát sorait:

„Egy kínai közmondás szerint: Sokan akarnak inni a vízből, de kevesen vannak, akik arra vállalkoznak, hogy kutat ássanak. A legtöbben könnyen elfogadjuk a szolgáltatást: elmegyünk a közösségbe, jól érezzük magunkat, a végén még megkritizáljuk esetleg a rendezvényt. Élvezni akarjuk a találkozót, de a kutat már nem akarjuk ásni. Hát én azt gondolom, hogy közösség olyan emberek nélkül, akik többet vállalnak, nincs, nem létezik.” (Tarsoly, 2025. február)

E kis elméleti felvezetés után lássuk, milyen konkrét események történtek a Közösségépítő csoport szervezésében az őszi folyamán. Szeptember 13-tól 21-ig a jubileumi **Ars Sacra Fesztiválon** vettünk részt négy programmal

Szeptember 13-án délután 4 órakor nyitottuk meg Puchard Zoltán **fotókiállítását**. Nehéz helyzetben voltam, mivel több ezer képből kellett kiválasztanom a kiállítandókat, köztük a cikkben szereplő kettőt. A kiállítás mottójául Anselm Grün mondatát választottam: „*A szépség menti meg a világot.*” Gondoltam ezt egyrészt azért, mert Zoli képei – amelyek a világ sok tájáról mutatnak be szent helyeket – valóban szépek. Másrészt hiszek abban, ha a teremtett világ szépségét felismerjük, akkor nemcsak csodáljuk, hanem teszünk is érte, hogy megmaradjon, illetve szebbé, jobbá váljon. Köszönet két szkolásunknak, Rónaszéki Villőnek és Nyíri-Szabó Zitának, hogy a csengő hangjukon előadott kalotaszegi *Fellegajtó-nyitogató* népdallal – ami a lélek Fennebbvaló felé fordulását jelképezi – emelték a megnyitó fényét.



Ugyane napon szkolánk **matutinumot** énekelt a templomban. Köszönjük nekik, hogy a felkérésekre mindig készen állnak!

Szeptember 19-én, pénteken este Vécsei J. Zsolt **irodalmi emlékestjét** hallgathattuk meg Hendi Ilma emlékére „*...és megmutatom teljes erőtöket*” címmel. Az előadás a Krisztinavárosi esték részét is képezte. Az estét Börcsök Mária szép csellójátéka keretezte. Egy gondolatot hadd idézzek: „*Az élet minősége fontosabb, mint az élet hossza.*”

Szeptember 20-án Sztahura Ágnes Angelika SM **koncertjét** élvezhettük a templomban. Nem véletlenül írtam élvezetet: nővérünk mindig elkápráztat orgonajátékának dinamizmusával, teherbíró-képességével. Külön öröm műsorválasztása, mivel programjába – a barokk és romantikus zeneirodalom művei mellett – rendszeresen beemel magyar darabot is. Idén Pikéthy Tibor *Toccatájával* örvendeztetett meg bennünket. A Komárom-Újszönyben 1884-ben született szerző komoly egyházzeneész volt, a váci székesegyház karnagya,

orgonistája, s a városban zeneiskolát is alapított, ami manapság zeneművészeti és szakközépiskolaként a nevét viseli. Az orgonairodalmat több művel gazdagította.

Október 4-én tartottuk meg **krisztinás napunkat**. Az eseményt mindig hosszas egyeztetések előzik meg. **Szkólánk** indította az együttlétet. Utána két helyszínen folytatódtak az események: az eredetileg a templomba szánt **Blanckenstein Miklós-előadás** (*A remény zarándokai*) és az utána tervezett kiscsoportos beszélgetés fórum formájában áttelepült plébániánk tanácstermébe. Miklós atya több évig szolgált templomunkban, s határozott karaktere, kedves egyénisége mind a mai napig megmaradó nyomot hagyott a hívek körében. Ő a reményt életünk továbbvivőjeként írta le, ami minden napunknak része, s utat mutathat kételyeink között. Szavaival többször is megszólította jelen levő egykori híveit, barátait.

A Szent Gellért Gimnázium tornatermében a Meseerdő **Bábszínház** előadását élvezhették a gyerekek, amelyet kis tízórai követett. Ezt követően Klári óvó néni mozgatta meg őket az udvaron különböző játékokkal. Eközben a felnőttek **bingó** játékban vehettek részt.

Fél egyre egyesült a két „csapat”. Az **ebédet** öreg és ifjabb cserkészek szolgáltatták – köszönet nekik. A milánói makarónival Szelényi András soha nem lő mellé. Azokat is köszönet illeti, akik süteményt, gyümölcsöt hoztak második fogásnak.



Közben elkezdődött a **gyerekek** délutáni **foglalkozása**. Köszönöm Réder Pankának, hogy ismét vállalta, hogy az apróbb és kevésbé apróbb népek figyelmét lekösse, és színezésre, „rajzkiállításra” ösztönözze a gyerekeket: a nyomtatott angyalkák szebbnél szebb színekben díszeltek a születli oldalán. A felnőttek közben **dr. Pogány Ákos** előadását hallgathatták tanácstermünkben *Kütyük az életünkben és a gyerekek* címmel. Az előadó megdöbbentő adatokat ismertetett kollégáival közös kutatásaiból, amelyek egészen kicsi gyerekekre fókuszálnak: mennyi időt töltenek kütyük nyomogatásával azok, akik még beszélni sem tudnak. Ennek az elharapódzó szokásnak beláthatatlan következményei lesznek. Fél 4-kor ismét egybegyűlt a felnőtt és gyermekcsoport: **Fábián Éva**

mesemondó (aki azóta Prima Primissima díjat nyert) regélt Máriácskáról. Olyasmint is megtudhattunk a néphagyományból Krisztus anyjáról, ami eddig rejtve volt előttünk. A napot **József atya áldó szavai** zárták.

Október 15-én, szerda este fél 8-kor a **Krisztinavárosi esték** keretében dr. Zlinszky János, a PPKE Teremtésvédelmi Kutatóintézetének főtanácsadója tartott előadást *A remény: kötelesség? lehetőség?* címmel plébániánk tanácstermében. Kilátástalan-e a környezeti világhelyzet? Mi a remény? Hol a helye a reménynek a teremtésvédelemben? – ilyen és ehhez hasonló kérdéseket tett fel. Igényes, segítő vetítéssel, adatokkal, ábrákkal támogatta mondandóját, amelyet a pápai dokumentumokra való hivatkozással is megerősített, megemlítve Ferenc pápa *Laudato si'* kezdetű apostoli buzdítását és idézve Benedek pápát: „*Reményre vagyunk megváltva.*” A Teremtő és a remény kapcsolatát az ökológiai megtérésben fogalmazta meg, ami megvalósuló remény.

November 19-én Szent Erzsébetre is emlékeztünk az esti előadáson. Meghívtunk alpolgármesterünk, egyben plébániánk közösségének tagja, Fodor Artur volt. Budavár egyik testvérvárosáról mesélt *Egy abruzzói gyöngyszem: Capestrano – A harcos szent városa* címmel. Hamar elröppent a több mint egyórás alkalom. Artur valóban mesélt, szavai nyomán kibontakozott az 1386-ban született Kapisztrán Szent János életének története. Most csak halálának fontos dátumára utalok: 1456. október 23. Érdekesség, hogy az Olaszországban élő magyarok 1956. október 23-át követően mindig Capestrano-ban ünnepeltek. Kapisztrán Szent Jánost Szent II. János Pál pápa 1984-ben minden tábori lelkész védőszentjévé avatta. Hogyan lett a dombra épült, kicsi, 800 lelket számláló település Budavár testvérvárosa? Ők kerestek meg minket, megtudván, hogy a szentnek szobra van a Budai Várban. Az élő kapcsolatokat Artur vetített fotókkal illusztrálta, s hangulatos videón is nyomon követhettük a szent ottani ünnepét.

A templomi karácsonyfákra a gyerekek által készítendő díszek anyagainak előkészítése, kiosztása volt még ezenkívül a csoportunk vállalása idén.

A kegyelemteljes karácsonyi napok mellett az új esztendőre kívánjuk, hogy egyre több „kútásónk” legyen a templomunkba járók között, s Arany János *Alkalmi versének* soraival:

„*Kívül, belül maradjon / Békében az ország; /
A vásárra menőket / Sehol ki ne fosszák. /
Béke legyen a háznál / És a szívredőben. /
Adjon Isten, ami nincs, / Ez új esztendőben.*”

A Közösségépítő csoport nevében írta:

Csermák Judit



A Férfi útja – Folytatódtak a férfiestek

A plébánián idén is folytatódott a nagy népszerűségnek örvendő férfiest programsorozat, amely immár több mint két éve ad teret a férfiaknak a közös elmélkedésre, imádságra, beszélgetésre és lelki épülésre. Az őszi félév során havonta, a harmadik vasárnap estéjén gyűltek össze az érdeklődők, hogy a mise után a szkolával közösen vagy éppen csak magukban imádkozzák az esti zsolozsmát, amely segít elcsendesedni a nap végén. Ezután közös ima és elmélkedés adta a program ívét.

Az idei félév során az elmélkedéshez Richard Rohr: *A Férfi útja* című könyve biztosította az alapot.

Az Amerikában élő ferences szerzetes tanító beszédeiben lelki és pszichológiai felismerésekkel vezeti végig az olvasót a férfivá válás folyamatán. A szerző szerint az érett férfiasság nem magától értetődő, hanem tudatos belső munka és küzdelmek eredménye. A könyv sokszor a Bibliában szereplő és megjelenő férfiak tetteit állítja példának. Rohr felvetett témái – úgymint a férfiszerepek változása, az érettség felé vezető út, a felelősségvállalás és a belső erőforrások felfedezése – remek kiindulópontot adtak a félév során a mélyebb párbeszédhez.

A férfiestek minden alkalma lehetőséget kínál arra, hogy a résztvevők közösségben is megtapasztalják: a férfi útja nem magányos ösvény, hanem olyan közös tanulási folyamat, amelyben egymást erősítve juthatunk előre. Hagyományosan az estéket kötetlen borozás és falatozás zárja.

Ha bárki kedvet kapna, és szívesen csatlakozna, január harmadik vasárnapján az esti mise után lesz a következő alkalom. Minden érdeklődőt várunk szeretettel!

Réder Kristóf

Halottunk



2025. október 4-én, életének 79. évében családi körben, csendesen az örökkévalóságba költözött egykori világi elnökünk, a fáradhatatlannak tűnő szervező, Forián Szabó Péter.

Temetése október 17-én 14 órakor volt a Fiumei úti Sírkert ravatalozójában. Aznap 18 órakor lelki üdvéért engesztelő és hálaadó szentmisét mutatott be templomunkban József atya és több lelkipásztor, akiket Péter a barátjának tudhatott.

Forián Szabó Péterre következő számunkban bővebb anyaggal emlékezünk.

A plébánia kertje – Közös munka, közös öröm

Hosszas munkálatok és jelentős pénzráfordítás után idén végre használatba vehettük a felújított plébániakertet. A szép kert azonban nem egy állapot, hanem egy folyamat: akkor lesz igazán az, ha folyamatosan gondozzuk, fejlesztjük és rendben tartjuk. Az idei nyár és ősz már erről szólt – sok munkáról, sok segítő kézről és sok közös élményről.

Külön köszönet illeti *Paulinyi Antalt* és *Perémy Gábort*, akik a frissen növekvő fű locsolását megoldották, valamint *Réder Kristófot*, aki megszervezte a felnőtt cserkészekből álló fűnyíróbrigádöt. Kristóf ezen felül elévülhetetlen érdemeket szerzett a száletli lefestésében és a komposztálók megépítésében is. Ősszel aztán nekiláttunk a további fejlesztéseknek és az elmaradt projektelemek pótlásának. Bár elsőre szomorúnak tűnhet, hogy a kivitelezés során nem jutott mindenre pénz, ez talán mégsem akkora baj: így mindannyian hozzátehetünk egy kicsit a kert szépségéhez, és még inkább magunkénak érezhetjük.

Szeptember 20-án szép számban gyűltünk össze a kerti munkanapon. Rengeteg segítő kezet irányíthattunk, és sokat haladtunk: gyomláltunk, valamint a jövőbeli hasonló munkálatok megkönnyítése érdekében geotextíliát fektettünk le, amit mulccsal borítottunk. Ennek köszönhetően az ágyások rendezettebbek lettek, és a jövőben jóval kevesebb munkát igényelnek majd. Köszönet azoknak is, akik virágokkal járultak hozzá a kert ékesítéséhez, és külön köszönet *Arató Annamarinak*, aki nemcsak kétkezi munkával segített, hanem rengeteg szakmai jótanáccsal is.

Bár a kerti munkanapon reggeltől ebédig folyamatosan dolgoztunk, sok feladat maradt, és ezek jelentős részét a cserkészek vették át. Hálás köszönet a *Koala*, *Pörölycápa*, *Kobra*, *Quokka*, *Gazella*, *Vaddisznó*, *Kapibara*, *Komondor*, *Királyrák*, *Okapi*, *Bengáli tigris*, *Kacagójancsi* és *Tukán* őröknek – úgy tűnik, most a „k” betűvel kezdődő állatok különösen népszerűek a cserkészetben. Rengeteg segítő kéz árkolta az ágyásokat, ültetett el tulipán- és nárciszhagymákat, forgatta át a komposztot, és gyűjtötte össze a lehullott leveleket.

Most a kert téli álmát alussza, de ahogy tavasszal ébredszik a természet, úgy indulnak újra a kerti tennivalók is. Cserkészeink folytatják a munkát, és egy újabb nagy kerti munkanapot is tervezünk – reméljük, minél többen tudtok majd csatlakozni. Célunk, hogy elkezdjük a tábortűz körüli ülőkövek elhelyezését, befejezzük az ágyások geotextíliázását és mulcsozását, rendet tegyünk a kocsibeálló környékén, lefessük a pincelejáró ajtaját, és még sok minden más is.

Az ünnepek alatt sok időt töltünk majd együtt a meleg lakásokban, de bízunk benne, hogy ahogy tavasszal melegszik az idő, újra együtt élvezhetjük a kerttet – és az együtt végzett munka örömét.

Zawadowski Ádám, a plébániakert felelőse

Esztergomba zarándokoltunk

„Ti, akik a menny háza népe vagytok, bizakodva tekintsetek az eljövendők felé!

Ti, akik Isten szeretett gyermekei vagytok,

éljétek át ezt a belső összetartozást – itt és most!

Engedje meg nektek a magasságos Isten,

hogy úgy járjátok végig ezt a mai napot, mint akik bátrak a szeretetre.

Engedje meg nektek a magasságos Isten,

hogy úgy őrizzétek ezt a napot, mint a menny emberei.

Engedje meg nektek a magasságos Isten,

hogy úgy szeressétek ezt a mai napot,

mint akik hálásak Isten nektek készített csodáiért.”

(Varga Gyöngyi)

Az idei római zarándoklaton született meg a vágy és az elhatározás, hogy a csendes, gyalogos zarándoklatoknak teremtsünk hagyományt közösségünkben, tegyük elérhetővé mindenki számára, aki kész vállalni a kihívásokat. Így alakult ki a program: szánjunk egy napot az elcsendesedésre, haladjunk együtt az úton, még közelebb az Úrhoz, induljunk a Búbánatvölgyön keresztül Esztergomba.

Szentmisével kezdődött a zarándoklat szeptember 27-én, szombaton. József atya tanításának középpontjába helyezte, hogy adjunk időt magunknak, nem kell kapkodni, aggodalmaskodni, és nem kell sietni, inkább legyünk jelen, és találjuk meg a lelkünkben, életünkben és a természetben is a Teremtő szeretetének csodáit, ajándékait, hogy meghalljuk az Ő hívását, indítását. Lelki tarisznyánkba betettük e napra szóló felajánlásunkat, imáinkban hordozott szeretteinket és így indultunk el vonattal és busszal a Búbánatvölgybe.



Zarándokkeresztünk a templomi oltárkép kicsinyített másolatával vezette csoportunkat, mely már sokfelé elkísért minket – köszönet érte †Garzó Gyula bácsinak. A patakparthoz érve megálltunk, pár gondolattal és közös imádsággal ráhangolódva az útra, az örvendetes rózsafüzér titkain elmélkedve haladtunk tovább a festői szép környezetben. Egy rövid pihenő a Kerek-tó partján felkészítette testünket is a további kilométerek megtételére. A természet szépségeivel körülölelve, csendes zarándoklás közben megélhettük Isten jelenlétét, a közösségben való lét kegyelmével eltöltve. Közös éneklés kísérte

utunk hátralévő részét, az útmenti Krisztus-szobrot vadvirággal díszítettük, végül a fák lombjai közül előtűnt a bazilika kupolája, így érkeztünk meg Esztergomba.



A Mennyekbe Fölvett Boldogságos Szűz és Szent Adalbert tiszteletére szentelt főszékesegyházat körbejártuk, megnéztük a Bakócz-kápolnát, ahol elénekeltük a Boldogasszony Anyánk régi magyar néphimnuszunkat, az altemplomban imádságos tiszteletünket tettük Mindszenty József és a többi főpásztor sírhelyénél, végül a panorámaterem félköríves ablakain át lenyűgöző kilátásban gyönyörködhattünk a Dunában, a Vízivárosban, és láthattuk Párkányt is, miközben a kávé és egyéb finomságok felfrissülést hoztak az ekkorra már megfáradt testünknek.

József atya vezetésével utunk a bazilikától a Szent Tamás-hegyi kálváriához vezetett. A Várhegyen haladva megálltunk Vitéz János érsek szobránál, majd egy kisebb emelkedőn a keresztút mentén haladtunk tovább. Ennek különlegességét a változatos megjelenítésű szenvedéstörténet hét stációból álló építményei jelentik, amelyek a hegy tetején álló kápolnához vezetnek fel. A kápolna előtt elhelyezett Golgota-csoport felől a lemenő nap fényében gyönyörű látvány nyílt a bazilikára és a városra. Egy búcsúpillantást követően sétáltunk a vasútállomásra, ahol a vonatunk már várt minket, így az utolsó métereken már futottunk, hogy a kínálkozó lehetőséget megragadhasuk.



Budapesten egy záróima elmondásával adtunk hálát a napunk kegyelmeiért, és köszöntünk el egymástól.

Istennek legyen hála ezért a zarándoklatért! Legyen folytatása, és váljék erőforrássá mindannyiunk számára!

*Szedlacsek Márta, Hild Csorba Bernadett
Fotó: Constantin Orsolya (a szervező)*

Veszprémi zarándoklatunk

Boldog Gizella, Szent Imre herceg és Boldog Bódi Mária Magdolna nyomában

Mikor a 9. század közepén Salzburg érseke a messzi Pannóniába utazott, és ott egy templomot szentelt fel Szent Mihály arkangyal tiszteletére, talán nem gondolta volna, hogy 12 évszázaddal később e templom utódja egy több tízezer lakosú, híres és nyüzsgő város szíve lesz, amelyben a különböző korokban élt hívek adományaiból és kemény munkájából épített elemek harmonikus egészzé állnak össze. S azt sem, hogy zarándokok ezrei indulnak az ország minden tájáról, hogy ide érkezzenek. Egy esős novemberi reggelen a mi kis csapatunk is csatlakozott a megannyi zarándokhoz, akik az idei jubileumi évben a veszprémi Szent Mihály-székesegyházban szerettek volna búcsút nyerni.

A meghirdetés után rohamléptekben teltek be a helyek, sok tősgyökeres krisztinás is lemaradt. Legközelebb, ha lesz hasonló zarándoklat, érdemes bizony időben jelentkezni.

Rövid, kellemes buszozást követően november 8-án a Veszprém közepén álló Várnegyedbe indultunk, ahol a székesegyház is található. Itt már várt minket nagyon kedves túravezetőnk, aki egy minden részletre kiterjedő, több órás túrán végigkálauzolt a munkálatok miatt lezárt Várnegyed legszebb látnivalóin.

Először a nemrég megújult püspöki palotát néztük meg, ahol a felújítás után mi voltunk az első turistacsoport. A gyönyörű, de mai szemmel kicsit „barokkos fényű” palota termein átsétálva megtekintettük az ebédlőterem – Schönbrunn idéző – mennyezetfreskóját a négy évszak gyönyörűen restaurált allegóriáival.

A palota oldalajtaján át egy stílusában nagyon különböző épületbe, a 13. századi, kora gótikus Gizella-kápolnába érkeztünk, amely egykor egy kétszintes királyi vagy püspöki kápolna alsó szintje volt, a szolgálók imahelye. Mégis gyönyörűen díszes, apostolábrázolások is láthatók, a kápolna legnagyobb éke pedig Boldog Gizella királyné csontereklyéje.

Szent István királyunk bajor származású felesége sok szálon kötődött Veszprémhez: ő alapította a mai székesegyházat és egy apácakolostort is (fiatalkorában apáca szeretett volna lenni), sőt a kolostor apácaival, valamint magyar és bajor udvarhölgyeivel együtt készítettek el a Magyar Királyság gyorsan szaporodó templomaiba több mint 1500 miseruhát, köztük a mai napig megmaradt koronázási palástot is. De Gizella nehezebb éveit is ide kapcsolódunk: férje halála után kétszer is ide zárták be házi őrizetbe, először Orseolo Péter, majd Aba Sámuel idejében. Először magyar nemesek, majd a visszatérő Orseolo Péterrel jövő német katonák szabadították ki. A sokat szenvedett Gizella végül visszatért szülőföldjére, és egy passau kolostor apácájaként hunyt el. De ma is közbenjár értünk, ereklyéje előtt imádkozva ezt mi is átélhettük.

Ezt követően csapatunk a székesegyház felé vette az irányt: átlépve a virágdíszes szentkapun feltárult előttünk a Gizella királyné idejében emelt templom belső tere a középkori gótikus szentély légies üvegablakaival együtt, melyek közül a középső Szent Mihály arkangyalt, a templom védőjét ábrázolja. A közelmúltban a templom a régi formákat megőrző, de modern letisztultságot sugárzó stílusban született újjá, új harangjai Innsbruckban, Európa egyik legrégebbi öntőműhelyében készültek.



Oldalhajójából kilépve a Szent György-kápolna következett, melyet a 9. század végén, valószínűleg még az ősmagyarok bejövetele előtt emeltek, nagyjából akkor, amikor Salzburg említett érseke felszentelte a székesegyház elődjét. Bár a pogány ősmagyarok ma „honfoglalásnak” nevezett pusztítása sok mindent megsemmisíthetett a Dunántúlon virágzó 9. századi keresztény civilizációból, mégis alig száz év múlva a kápolna új szerepet kapott: Szent István idejében itt helyezték el Szent Györgynek, az ókori keresztényüldözések nagy katonavértanújának a fejereklyéjét, melyet első királyunk a bizánci császártól kapott. A kápolna a középkorban emiatt jelenős zarándokhely volt: Zsigmond király is elzarándokolt ide a 15. században, a zarándokok tömege miatt pedig a kápolna küszöbére a máig látható mondatot vésték: *in limine non sedeto* (ne üljetek a küszöbre!). A végvárként működő Veszprém több alkalommal került török kézre, a koponyaereklyének is nyoma veszett, a kápolna azonban megmaradt, és a török távozása után keresztelőkápolnaként működött. Nem sokkal később viszont elbontották, romjait csak a 20. század közepén találták meg véletlenül, amikor a szomszédos épület ablakából kiugráló diákok súlya

alatt beszakadt a föld. A kápolna sokáig régészeti emlékként volt látogatható, a közelmúltban azonban modern stílusú üvegtetőt és üvegfalakat kapott, és újra keresztelőkápolna, amelyben már két keresztelő is történt. Legfőbb nevezetessége, hogy Szent Imre herceg itt tett szüzességi fogadalmat.

Nekem, idei felnőttkeresztelkedőnek ez a kápolna, az újjászületett évezredes romok felett álló húsvéti gyertyával az egyik legmegkapóbb élmény volt a zarándoklat során. Történetének ezerszáz éve alatt hány ember részesült itt a szentségek erejéből, hány ember imája nyert itt meghallgatást! De hazánkkal együtt osztozott a viszontagságokban is: átvészelte a magyarok bejövételét, a török dülését, a kommunistáknak az Egyházat muzeális emlékké redukálni kívánó politikáját. Évezredes története során gyakran tűnt szinte csodának, hogy egyáltalán megmaradt a Kárpát-medencei kereszténység. Mégis, akármilyen csapás érte, mindig szinte főnixként született újjá, akárcsak ez a kápolna.

Ezután a székesegyház gótikus altemplomába vezetett utunk, majd visszaérkeztünk a főhajóba, hogy részt vegyünk a szentmisén, melyet József atya Szent István, Szent Imre és Boldog Gizella ereklyéi fölött, a főoltárnál mutatott be. A mise során talán mi magunk is éreztük, hogy velünk ünnepel és értünk is imádkozik a három szent. A földi életünk is olyan, mint egy zarándoklat – számomra ez volt József atya prédikációjának egyik emlékezetes gondolata. A szentleckében Pál apostol pedig arra emlékeztetett, hogy az életben is – akárcsak a zarándoklaton – milyen fontosak az útitársak, milyen fontos a keresztény közösség. Ezt mi is megélhettük a meleg levesből és bőséges második fogásból álló ebéd mellett beszélgetve.

Zarándoklatunk utolsó nagy élménye Litér volt, Bódi Mária Magdolna faluja. Az 1921-ben született, eredetileg apácának készülő gyári munkáslány Boldog Gizella és Szent Imre nyomában járt az életszentség útján, de nem fennkölt, misztikus ködben, hanem „magdisan”: biciklivel járt mindenhová, szerette a természetet, a virágokat, a Balaton látványát, az Istennek való hálaadást. Keményen dolgozott a gyárban, mégis mindenkire kedves volt. Munkatársai megkedvelték, főnökei elő is akarták léptetni, de ő azt választotta, hogy inkább valamelyik családanya kapja meg a posztot, akinek nagyobb szüksége van a fizetésemelésre. Szabadidejében gyakran játszott a környékbeli gyerekekkel, vagy segített idős, magányos embereket. Környékbeli lányokkal együtt megalapították a Katolikus Dolgozó Lányok Szövetségének helyi csoportját. Főztek és az elkészült ételeket elvitték a balatonfüredi katonakórház sebesült katonáinak. Sőt, Magdi egy alkalommal még fagyidélután is szervezett a gyárban dolgozó, nehéz sorsú tanoncoknak. Ahol tudott, segített: már tizenegy-tizenkét évesen is felfigyelt egy árvára, akinek a nagyszüleinek nem telt meleg ruhára. Magdi végigjárta a falu portáit, és hatására végül összedobták a meleg ruha árát.

Magdit a környezete lelki jólléte is érdekelte: amikor munkatársai a katolikus hitet támadták, bátran, de szeretetteljesen érvelt annak védelmében, sok munkatársát sikerült újra rendszeres misére járóvá tennie. 1944 karácsonyán pedig, amikor a szovjet csapatok éppen Budapestet kerítették be, s az éjféli misék az egész országban elmaradtak a háborús helyzet miatt, Magdi elhatározta, hogy falujában – ahol még plébánia sem volt – megszervezi az éjféli misét. A csodával határos módon megszerzett minden engedélyt, és a helyi kastély emberekkel megtelt nagytermében a faluhoz közeli gyártelep káplánja olyan gyönyörű liturgiát mutatott be, mely még sokáig emlékezetes maradt: ritkán volt egyszerre olyan sok áldozó és annyi megtérő, mint ott, azon a karácsonyéjjelen. Ezt a kastély- és iskolaudvart látogattuk meg alkonyatkor.

1945. március 23-án, amikor a szovjet csapatok elfoglalták Litért, Magdi, miután elment meglátogatni egy idős, egyedül élő asszonyt, és megegette a közeli gazdaság állatait, visszatért a kastély kertjében, a jégveremben kialakított óvóhely közelébe. Ekkor egy szovjet katona arra utasította, hogy menjen le az óvóhelyre. Magdi tudta, mit akar a katona. Nem sokkal azelőtt, akárcsak Szent Imre, ő is szüzességet fogadott Istennek, s elhatározta, hogy mindvégig kitart fogadalma mellett. Ezért a zsebében lévő ollóval megszurta a katonát és el akart futni a helyszínről, figyelmeztetve közben a többi ott álló nőt is, hogy meneküljenek. Azonban alig kezdett futni, a katona társa rálőtt. Összesen hat lövés érte Magdit, aki az ég felé tárta kezeit, majd összezárta és a földre rogyott. Utolsó szavai így szóltak: „Uram, Királyom, végy magadhoz!” Megdöbbenő volt látni halálának helyszínét. Látni lelki szemeinkkel Magdit, amint a tisztáson a foci pályára irányából – ahol egykor a jégverem volt – felénk fut; a kastély és a fák felé, de már nem ér el ideig. Mert ő egy szebb kastélyt és egy szebb fát választott magának: az Új Jeruzsálem örök hajlékát és az élet fájának halhatatlanságot adó gyümölcsét.

Amikor a buszhoz sétáltunk, már a lateráni bazilika ünnepének előestéje volt. Tavaszi, római zarándoklatunkon mi is láttuk az üldözések korának szűkös katakombái után a tágas, monumentális Lateránt, a felszabadult Egyház ragyogó templomát. A most zajló veszprémi felújítások mintha tükörképei lennének annak, ami 1700 évvel ezelőtt Rómában történt. Mindez mégsem elég, hiszen rengetegen hagyják el ma az Egyházat: szinte a fordítottja játszódik le annak, mint egykor Rómában. Megkérdeztem hát József atyát, szerinte mi lehetett az akkori keresztények titka. Mitől volt akkoriban a katolicizmus olyan vonzó? Úgy vélte, attól, hogy az akkori keresztények jobban teret adtak szívükben a Szentléleknek. Tegyük mi is ezt – vontuk le a konklúziót, – hiszen éppen ezt tette boldog Gizella, Szent Imre és boldog Bódi Mária Magdolna is.

Folkmann Bence

Adakoztunk

Gondolatok Szent Erzsébet ünnepe után

Királylányunk, Türingia grófnéja gondoskodó gazdálkodásával és személyesen, szemtől szembe gyakorolt irgalmas szeretetével egyaránt kitűnt kortársai sorából – így történhetett, hogy már életében az életszentség híre övezte. Most, az adakozásnak és ajándékozásnak az ő ünnepétől kezdve karácsonyig tartó főidényében tekintsünk vissza legutóbbi adományainkra, gyűjtő akcióinkra.

Angyalbatyu. Október végén érkezett a szokásos kérés Baranyából. Kedves családok és jószívű magányosok megtöltöttek negyven cipősdobozt ajándékokkal egy-egy ismeretlen tésenyi gyermek számára, akiről nemén és életkorán kívül csupán annyit tudunk, hogy naponta busszal hozzák-viszik a szomszédos Baksán működő iskolába. Néhányan közülük szegényes, de saját életkörülményeinkhez hasonlítható családi otthonban élhetnek, de többen vannak köztük a nemzedékről nemzedékre öröklődő mélyszegénység gyermekei. Ők csak a faluban működő Karitás Jelenlét Ponton tudnak fűtött helyiségben asztalhoz ülni, házi feladatokra valóban odafigyelni, személyi higiéniánk eszközeivel és szokásaival megismerkedni. Sőt, talán karácsonyi ajándékot is csak tőlünk kaphatnak. Nekik a mi küldeményünk egyúttal üzenet: jó hír az innenső, általunk élt, gazdagabb világról. Így szól: Ne félj tőlünk, Téged is várunk ideát! *(kép a következő oldalon)*

Isten fizesse meg Neked, aki az angyalbatyut elkészítetted! Mit nyertél közben magadnak, észrevétlenül?

Országos gyűjtés. November 23-án, Krisztus Király ünnepén országszerte felállították templomainkban a gyűjtőperselyt a Katolikus Karitás javára (vagy inkább az aznapi perselypénzt ajánlották föl). Igen, van egyházmegyei központunk, ami cégektől fogad és költségvetésekből pályázik támogatásokat; juttat segélyeket a legkisebb, legszegényebb egyházközségek rászorulóinak. Van országos központunk, ami szervezi a ránk bízott felzárkózó településeken végzett munkát, az adományok szállítását a háborútól sújtott Ukrajnába, és részt vesz a természeti katasztrófák áldozataiért esetenként kibontakozó nemzetközi összefogásban. Velük együtt vagyunk a Katolikus Egyház segélyszervezete, a Katolikus Karitás. Mi tartjuk fenn, így.

Élelmiszer. Templomunkban aznap egy asztalt is felállítottunk, és egész héten hordták oda az élelmiszert áldozatkész testvéreink. Ki ne találkozna időnként megszorult jóbaráttal, rokonnal, szomszédossal, aki segítségre szorul a következő fizetésig, nyugdíjig?! A legidősebbek számára még szállóige, hogy „Kinek van egy húszasa elsejéig?” (Akkoriban ez nem ezresek, hanem forintokat jelentett!) Ha nagyböjtben, évtizedek óta, püspökeink írják elő nekünk

ezt a gyűjtést, igazán kézenfekvő ádventben is megtenni. Az idén kettőszáznegyven kilót számlálhatott figyelmesen leltározó munkatársunk, amiből jutott a rászoruló, népes háztartásokba, jutott a főzésről leszokott magányosoknak, és jutott Tésenybe is, ahol nem olyan ritka az a kérdés, hogy „Mit fogunk ma enni?”.

Isten fizesse meg, amit hoztál; nem tud az rossz helyre kerülni!



Jótekonysági vásár. November utolsó, egyben ádvent első napján áldozatkész öregcserkészeink sátrat állítottak a templom mellé, hogy karitászcsoportunk megtartsa szokásos, házi vásárunkat. És eljöttek mindazok, akiknek

volt szándékuk meg pénzük is még az adakozásra! Elfogytak az adományként érkezett birsalmasajt-kockák, az ádventi koszorúk; gyűltek az imaszándék-kérések, fogytak az igekártya helyett készült kis cédulák, és mire elcsomagoltunk, egy jó vasárnapnyi perselypénz hullott a ládikába, szinte észrevétlenül. Elhúzódó válsághelyzet túlélését vagy gazdálkodási, életmódbeli váltás költségeit támogatni kisebb összegekkel bizony alig-alig lehet! Köszönjük tehát a bizalmát mindazoknak, akik az idén is képesítették erre a Plébániát!

Adakoztunk? –Szabad-e ennyi, örvendetes beszámoló után kérdőjellel ismételni az egyszer már leírt címet? Lehetséges, hogy nem egészen jól tesszük, hogy hiányzik talán valami az adakozásunkból? Néhány megrendítő találkozás ébreszti bennem ezt a kérdést.

Nagymamánál jártam a héten, akinek három gyermeke, hat unokája van, és eleven, mindennapos szeretetkapcsolatai. Ha a testvérein kezdené és a sógornőin végezné a számlálást, belefáradna, mielőtt az unokaöccsök és unokahúgok sorának a végére érne. Ha csak szűkebb családjával ünnepel, akkor is énekesektől és hangszerektől zeng a lakás. Mégis, hogy magára maradt sérülten született, önálló életvitelre képtelen gyermekével, egy éve nem jut le az utcára, sőt, naponta rátör az aggkori elgyengülés, kapcsolataiban tapogatózva keresi a segítséget, a mindennapos látogatót. Látom a spájzát és a gyógyszeres szekrényét: hetekre, hónapokra szóló készletek. Látom a hűtőt és a kenyértartót: egészszhetes készletek. Mégis, egyvalamiből nyugtalanítóan kevés jut neki: az órá fordított időnkéből, a személyes segítségből!

Másik nagymamánál is jártam. Egyetlen gyermeke és egyetlen unokája itt él Budapesten, ő pedig vasárnaponként rendszeresen lejön a templomba, bár előfordul már, hogy néhány lépéshez segítséget kér. Húsz percen át mondja egyetlen panaszos szó nélkül utóbbi tíz-húsz évének vázlatát, és valósággal megrendül a csodán (Igen, számára ez most csoda!), hogy valaki ilyen hosszasan, látható érdeklődéssel hallgatja. Vajon kitől és mikor kap majd megint egyszer ekkora „ajándékot”?! Tudunk-e neki is „adományozni”?

Adakoztunk, és most, karácsonykor, ajándékozunk!

Perémy Gábor

Karácsonyváró haikuk

*kell ruha, étel
ami tényleg szükséges
vedd az égboltban*

*szemed, füled zárd
s ha nem beszélsz, látod,
már hallod a jót*

*szemed, füled nyisd,
az Úrral mosd az azúrt
fényed lesz a szó*

Agonás Szonja

Utazzunk a cserkészekkel!

Kedves Olvasók! Egy utazásra szeretném invitálni Önöket, mely során betekintést nyerhetnek a 148-as Nagyboldogasszony Cserkészcsapat nyári és őszi programjaiba! Ne vessenek, szaladgáljanak gondolatban a gyerekekkel! Éljük át újra a nyár és az ősz élményeit a következő sorokban! Hallgassák a gyerekek kacagását, érezzék a tábortűz melegét, nézzék a csillagos eget és kóstolják meg velünk a vasárnapi ebédet!

A tavalyi cserkészév megkoronázása a nyári nagytábor volt. 36. alkalommal tartottuk meg, idén Nagykanizsa mellett Miklósfa közelében egy gyönyörű bükkösben. A kiscserkész korosztály hat, a cserkész és rover korosztály tizenegy napot töltött az erdő közepén Aladdin csodabirodalmában. Az előtábor már három nappal korábban elutazott előkészíteni a dolgokat: felépítették többek között a konyhát, a nagy közösségi sátrat, és megtettek további néhány fontos előkészületet.

A kistábor megérkezése után a rétet élet és gyerekkacaj töltötte be, az eső és a borús idő ellenére is. Ekkorra már az idősebbek is felállították a táborukat. A mintegy száz résztvevő ezután változatos programokon vehetett részt a munkacsoportok és a vezetők jóvoltából.

Az egyik legnagyobb szabású eseményt – a hadi játékot – idén is a program munkacsoport (PMCS) szervezte. Ez egy kereskedős játék volt, amelyben a csapatoknak lámpásokat kellett gyűjtenie, viszont a valódi dzsinnt rejtő lámpás csak egyvalakinek volt a birtokában.

Idén is rendeztünk lelki napot a középtáborosoknak lelki ösvénnyel, a nagyobbaknak egy fiatal helyi atya tartotta, mint ahogy a vasárnapi és hétfői lelki napi szentmisét is. A kiscserkészek bibliodrámá keretében dolgoztak fel bibliai jeleneteket.

Volt zöld nap is, amelyen a zöld munkacsoport segítségével (ZMCS) a teremtésvédelemmel foglalkoztunk: az egész tábor zöld pólóba öltözött és közösen főztük meg a játékos keretek között összegyűjtött alapanyagokból a húsmentes thaiföldi tésztaételt, a pad thait, ami így, tábori körülmények között még finomabb volt!

A kiscserkészeknek mindig hamarabb ér véget a tábor, mint a nagyoknak, akik még maradnak négy napig. Ilyenkor már róluk szól a tábor, több az őrsi idő, és új napirendi pontot is beiktatnak, ami erősíti az őrök összetartását. A visszajelzések alapján ez sokat adott mindenkinek.

A portya mindig a tábor legemlékezetesebb eseményei közé tartozik. Ekkor a kiscserkészek egy, a középtáborosok két, a nagytáborosok három napra elhagyják a tábort és a két nagyobb korosztály a szabad ég alatt alszik

hálósákokban. Sok enni- és innivalót, no meg lelkesedést viszünk magunkkal. A portya estéin tüzet rakunk, és amellet melegedve megvacsorázzuk a magunkkal vitt konzervet. Idén volt olyan portyacsoport, amely egészen a horvát határig eljutott. A táborba visszatérőket mindig friss vizes zuhany és szilvás vagy barackos gombóc várja. Így volt ez az idén is. Az esti záró tábortűznél pedig az összes portyacsoport előadhatta a maga élményeit.



A vasárnap mindig különleges, ünnepi nap, amikor a táborozók vendégül látják a szülőket és a hozzátartozókat egy finom ebédre, színes délelőtti programokra, zárásképpen pedig egy közös szentmisére. Este az ott maradt nagyok, a tényleges cserkész korosztály a nap zárásaként vidám táncházban kapcsolódott ki.

A mostani táborban is élmény volt látni a frissen fogadalmat tett cserkészgyerekeket, akik a Kapibara és a Komondor őrs tagjai.



A tábor a néha esős, néha hűvös idő ellenére is hatalmas élmény volt minden résztvevőnek, különösen a két új kiscserkész őrsnek, a Quokkának és a Kobrának.

Az új cserkészévet a nyári tábor minden lendületével és élményével szeptember 7-én a szokásos módon közös Veni Sancte szentmisével indítottuk, ezzel áldást kapva rá.

Szeptember 18-án, a toborzó tűz alkalmával megtartották a két legújabb őrs – Koala és Pörölycápa – első rövid őrsgyűlését. *(kép a következő oldalon)*

Október 5-én azzal a céllal gyűlt össze néhány lelkes csapattag, hogy tisztává varázsolja a plébániaépület alagsorában található cserkészotthont. Mivel ez az összefogás nemes célt szolgál, hiszen az őrsgyűlések hétről hétre itt zajlanak, ezért jövőre is várjuk a még több lelkes jelentkezőt!



Október 12-én a vasárnapi 9 órai szentmise után újra összegyűltünk az egyik legnépszerűbb csapatprogramra, a palacsintatúrára, ami a pesthidegkúti, Hármashatár-hegyi vitorlázórepülő-téren ért véget. Méta, fogócska és rengeteg palacsintavariáció színesítette a sötét őszi napot. Erre a napra mindig szeretettel várunk minden érdeklődőt, szülőt, apRókát, kiscserkészt és az idősebb korosztályt is.



Október 23-án, nemzeti ünnepünk alkalmából csapatunk a Tabánban egy rövid interaktív megemlékezés után tiszteletét tette az 56-os emlékműnél, és megkoszorúzta azt.

Idén rendezték meg a munkacsoportok először az egészségnapot. November 9-én a cserkészotthonban és a plébániakertben több szemszögből és a korosztályoknak megfelelő játékos keretek között rávilágítottunk a lelki és fizikai egészség megőrzésének fontosságára. Az egészségnapon az apRóka korosztály kiemelkedő érdeklődéssel vett részt.

Adventben a lelki életre is hangsúlyt fektetünk, a harmadik vasárnapon a lelki munkacsoport lelki félnapot tartott az érettebb korosztálynak, emellett a csapat közösen vett részt a rorátén.

A minőségi és jól szervezett programokért, eseményekért köszönet illeti a csapat összes vezetőjét, a munkacsoportokat és mindenkit, aki részvétel gazdagította ezeket.

Hálásak vagyunk a hétről hétre megtartott őrsgyűlésekért, a rajji programokért, a munkacsoportos és vezetői gyűlésekért, amelyek végigkísérnek és feltöltenek bennünket az egész év során.

Kedves Olvasó, ezzel Ön is visszatért velünk a nyári utazásról, az őszen át a karácsonyig. Áldott, békés ünnepet kívánunk!

Monori Luca (Kolibri őr)

A Szociális Missziótársulat jubileumi konferenciája

A Szociális Missziótársulat megalakulásának évfordulója alkalmából november 22-én, szombaton sokan gyűltünk össze egész napos konferenciára Budapesten, a Krisztina körúti rendházban.

A nap középpontjába természetesen az alapítók, Prohászka Ottokár és Farkas Edith alakjai kerültek. A két kivételes személyiség 1908-ban alapította meg a Szociális Missziótársulatot, mélyen megérintve a *Rerum novarum* társadalmi tanításától. A kor súlyos szociális problémái – a munkásság, a szegények és a társadalmi peremen élők nehézségei – olyan kihívásként álltak előttük, amelyekre szeretettel, elkötelezett nővéri szolgálattal kívántak választ adni. A Társulat megalapítása ennek a szolgáló szeretetnek volt a gyümölcse: egy olyan közösség született, amely Krisztus szellemiségéből merítve igyekezett enyhíteni a rászorulóknak terheit.



Ezt a hagyományt viszik tovább ma is a nővérek – aktualizálva a küldetést a jelenkor szociális nehézségeire. A társadalom gondjai változnak, de a segíteni akarás, az önátadás és a szociális érzékenység ugyanaz marad. A Szociális Missziótársulat ma is ugyanezzel a lelkesedéssel áll embertársai mellett – sokszor csendben, háttérben, de kitartó munkával és Szentlélektől ihletett hűséggel.

A jubileumi nap ünnepi szentmisével kezdődött, amelyet Spányi Antal székesfehérvári megyéspüspök mutatott be. A püspök – mint Prohászka Ottokár szellemi örökségének örököse – különös bensőségességgel szólt az egybegyűltekhez. Prédikációjában és későbbi előadásában Prohászka munkásságáról beszélt: arról a mély társadalmi érzékenységről, amely az egész magyar katolikus közéletet átformálta, s amely a Szociális Missziótársulat lelkiségének alapját jelenti.

Ezt követően a Társulat két szerzetesnővére, Beöthy Zsuzsanna Cecília nővér és Albrecht Klára Edit nővér tartott előadást. Felidéztek: a Társulat szellemisége nem pusztán történeti örökség, hanem élő küldetés, amely a mindennapokban, intézményeik működésében és a nővérek életében is tovább él. Beöthy Zsuzsanna Cecília nővér beszédében rámutatott annak a kornak a szociális helyzetére, amelyben Farkas Edith, felismerve a szükségleteket megalapította a Szociális Missziótársulatot – egy olyan szerzetesközösséget, amely teljesen eltért az addig megszokott apácarendektől –, és bemutatta a Társulat munkásságát.

Albrecht Klára Edit nővér előadásában tömören, mégis lényegre törően mutatta be Prohászka Ottokár szolgálatának három fő területét: a papképzés megújítását, az ifjúság hitre nevelését, valamint a felkészült lelkipásztorok és hittanárok közös munkáját, ami a Regnum Marianum szellemiségét is formálta.

Ezután Edit nővér összefoglalva ismertette Prohászka gondolatait, amelyekből öt tartópillért emelt ki: Krisztus szeretete mint a szolgálat alapindítéka; a haza szeretete, amely nem érzélgés, hanem belső törvény; a szenvedés és remény keresztény megértése; a lelkipásztori hivatás küzdelmes útja; a harcos szeretet, amely képes ellenállni a rossznak. Majd felidézte Prohászka szavait, amelyek ma is irányítóként szolgálnak: „Istenből indulunk egymagunk, de vissza nem térhetünk csak többedmagunkkal (...) a mi utunk az irgalmas szamaritánus útja.” E gondolatokkal Edit nővér rámutatott: a Társulat ma is ebből a Krisztus-központú, felelősségteljes szeretetből él.



Az előadások sorában az intézményvezetők beszámolóit követték, akik konkrét példákkal illusztrálták, hogyan válik valóra ma Farkas Edith alapító főnöknő és Prohászka Ottokár lelkiisége: Szögeczki József a Szikszói Betánia Szeretetotthon, Kereki Józsefné a Szikszói Betánia Óvodát, Deák Bárdos Gabriella a Farkas Edith Szeretetotthon, Horvát Katalin a Názáret Leányai Kollégiumot mutatta be. Végül a kültagság megbízott vezetője, Herman Andrea számolt be munkásságukról.

A délelőtti programban Gabriella nővér, a Szociális Missziótársulat általános elöljárója mondott köszönetet a nővéreknek és a munkatársaknak. Elmondta, hogy a Társulat jelenlegi kisebb létszáma ellenére a lelkesedés és az elköteleződés változatlan, sőt, talán erősebb is, mint valaha. A szolgáló szeretet munkája számos elköteleződött munkatárssal együtt folytatódik, akik ugyanazon szellemiséget hordozzák.

A vendégek között köszöntötték Felsővályi Ákost is, akinek áldozatos munkája révén a Szociális Missziótársulat kiadványai elérhetőek a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtárban – így a Társulat szellemi öröksége a szélesebb nyilvánosság számára is hozzáférhetővé vált.

A konferencia délután kötetlen beszélgetéssel folytatódott, ahol a résztvevők közösen gondolkodhattak a Társulat jövőképén, a továbblépés lehetőségein és a mai világ új kihívásain.

Több felszólaló után Angelika nővér mondta el gondolatait: amikor közösségük az alapítás ünnepét tartja, szívükben egyszerre van jelen a hála és a felelősség. Hála mindazért, amit a Gondviselés a Missziótársulaton keresztül véghez vitt, és felelősség azért, amit Farkas Edith rájuk bízott – Prohászka Ottokár iránymutatásával. Angelika nővér kiemelte: ugyanaz az evangéliumi tűz hív ma is szolgálatra, mint alapítóinkat egykor. Bár a világ megváltozott, az emberi szív szükségéi – szeretetre, figyelemre, méltóságra – ma is ugyanazok. Rámutatott, hogy a Szociális Missziótársulat küldetése különösen fontos a mai társadalom kihívásai között, mert a magány és elszigetelődés egyre többeket érint, a szegénység új arcai sokszor rejtve maradnak, a fiatalok útkeresése pedig új formájú kísérést és hiteles jelenlétet igényel, miközben az idősek méltó kísérése a társadalom egyik legfontosabb humanitárius feladata marad.

Ma a Társulatnak nem a múlt dicsőségét kell csak őriznie, hanem a jövő Krisztusi küldetését kell vállalnia, ugyanazzal a bátor, szelíd és kitartó szeretettel, amely alapítóikat is mozgatta. A jövő reményét így összegezte Prohászka szavaival: „A remény nem álmodozás, hanem erő, amely továbbvisz.”

A Szociális Missziótársulat nem csupán egy intézmény, nem is csak egy szerzetesi közösség, hanem válasz az evangéliumra, élő tanúságtétel arról, hogy a szeretetnek van ereje, és hogy a szegények szolgálata nem teher, hanem ajándék. Amikor a mai kor kihívásait nézzük – a magányt, a szegénységet, a bizonytalanságot, a nehéz sorsokat –, könnyű lenne elcsüggedni. De Farkas Edith és Prohászka Ottokár arra tanítanak, hogy a legnehezebb időkben születnek a legnagyobb küldetések. Ezért hisszük, hogy a Szociális Missziótársulat előtt nem lezárul a történelem, hanem új fejezet nyílik. Egy olyan fejezet, ahol a megszentelt életű nővérek és a kültagok együtt tudnak jelen lenni ott, ahol az emberi méltóság sérül. Ahol a jelenlét, a szakértelem, a szeretet és a hit összefonódik. Ahol a Társulat – akárcsak alapítója idején – ma is mer kilépni a komfortzónából. És ahol a legkisebbekben és legszegényebbekben mindig Krisztust szolgálják.

„Kérem a Jóistent, hogy áldja meg a Szociális Missziótársulat minden tagját, szolgálatát, jövőjét – és adjon erőt ahhoz, hogy Farkas Edith és Prohászka örökségét hűségesen, de a jövő felé nyitott szívvel vigyék tovább” – fejezte be beszédét Angelika nővér.

Sztahura Ágnes Angelika

Ünnepelt házunk táján

December 16-án ünnepelte 80. születésnapját Hajnáné Végvári Ágota, aki kezdeményezője, létrehozója és sok-sok évig szerkesztője volt lapunk, a *Krisztinavárosi Harangszó* elődjének, a *Krisztinavárosi Híreknek*. Néhai férjével, Hajna Rezsővel közösen indították a Krisztina-kört, ami a rendszerváltás után a plébánián az első, felnőttek számára szervezett közösség volt.

Sokoldalú plébániai tevékenységének egy szeletét egykori kortársai és tanítványa idézik fel.



Ágit akkor ismertük meg amikor Nóra, majd Márta lányunkat csellózni tanította. Akkor már jó pár tanítványa volt a környéken, a Naphegyen, a Krisztinában. Ő volt itt a CSELLÓTANÁR. A tanítványai híres csellisták lettek, például Máté Balázs vagy Andrásfalvy Mária. Népszerű volt, mert megtanította gyerekeket a zene szeretetére és művelésére. Ági több zenei estét szervezett diákokkal és cserkész szereplőkkel a plébánián. Ebben segítségére volt férje, Rezső, „szintén zenész”.

Egyben a cserkészcsapatunk alapítói tagjai is voltak mindketten.

Cserkészotthonunk létrehozásában, a plébánia pincéjének életre keltésében fiaikkal, Csongorral és Ákossal együtt mindnyájuknak kiemelkedő és úttörő szerepük volt. Rezső festette az otthont, Ági csinosította, a fiúk pedig a munka nehéz részét vállalták: sített hordtak, betonoztak...

A cserkészotthoni közös élmények pozitív módon határozták meg a plébániai fiatalok jövőjét. Ági következetessége, kitartása, szorgos munkabírása, ötletei mindig példamutatóak voltak. Amikor kellett, több éven át a százfős cserkészotthoni konyha főszereplője volt. Finom ételeket, fegyelmet, tisztaságot, rendet lehetett tőle tanulni. Köszönet érte! *(Szelényi András, Sényi Katalin)*

Nyolcvanadik születésnapját ünnepelte Ágota néni, régi csellótanárom, akire ma is nagy szeretettel gondolok. A jeles alkalomból egy kis házi csellókoncerttel készültünk, melynek hatására visszaemlékeztem a régi zeneórák nyugodt, bensőséges hangulatára. Emlékszem, a legelső óra előtt megnézte az öklömet, majd mosolyogva mondta: „jó lesz, alkalmas leszel” – én pedig akkor rettentően büszke voltam. Sok évig jártam hozzá, nem lettem ugyan zenész, de a csellózás, együtt zenélés öröme így is velem maradt. Különösen szerettem, hogy az órákon gyakran duóztunk és lapról játszottunk új darabokat (blattoltunk), amit ő nyilván azért választott, mert nem gyakoroltam eleget a feladott leckét. Később, nászajándékkul összegyűjtötte a zeneiskolai koncertjeim műsorát. Ma már Viola lányom is csellózik a Weiner Csellóoktatóban, és büszkeséggel tölt el, hogy a hangszer szeretete tovább él a családban. Ágota néninek hálával és szeretettel kívánok még sok boldog évet! *(Walthier Máté)*



Gólyahírek

Kiss Márton és felesége, Kissné Jánosi Nóra harmadik gyermeke, Flóra június 10-én született, testvérei, Dóra és Lilla és az egész család öröme. Reméljük, ő is örökölte nővérei csodálatos énekhangját és így a templomi gyermekszköla újabb taggal bővül.

Régi cserkész testvérünk, Agócs Júlia és férje, Bednárík János harmadik gyermeke, Viola Cecília július 22-én született. Két bátyja, Vince és Ágoston is nagyon büszkék a kishúgukra. A családdal a budakeszi Havas Boldogasszony-plébánia templomban tartott miséken találkozhatunk.

Örömmel adjuk hírül, hogy megszületett Bérczi Ákos és felesége, Blanka első gyermeke. A kis Benedek október 24-én látta meg a napvilágot. Nagyszülők, nagynénik, nagybácsik és a sok kis unokatestvér már nagyon várták érkezését. Hála az új családtagért!

Isten hozta mindannyiukat!

Szeretnénk továbbra is közkinccsé tenni a gólyahíreket; kérjük, hogy jelezzék felénk, ha bővül krisztinás családjuk!

Szelényi Márta

Kiadó: Budapest-Krisztinavárosi Havas Boldogasszony Plébánia

1016 Budapest, Mészáros u. 1.

Tel.: +36/20/3420697

www.krisztinatemplom.hu, www.facebook.com/havasboldogasszony

Szentmisék: K–Sze: 8.00, Cs–P: 18.00; Szo: 8.00, vasárnap: 9.00, 11.00, 18.00

Irodai nyitvatartás: K–Sze: 10–12, Cs–P: 15–17

Számlaszám: CIB Bank 10700419-65647879-51100005

Felelős kiadó: Tampu-Ababei József plébános. Főszerkesztő: Agonás Szonja

A következő lapszám 2026 húsvétkor jelenik meg.